

gjørelse har appelleret til en Generalforsamling. Men han har tillige hentydet til, at der har foreligget et Contraproject fra Selskabet — jeg huffer ikke i dette Dieblif, hvad det nærmere gif ud paa, men jeg veed meget godt, at der har været et saadant —, til hvilket han ikke kunde give sit Samtykke, fordi det ikke faldt sammen med Ordene i den tidligere givne Lov. Denne Deel af Forhandlingerne staaer mig, som sagt, ikke nu ganske nærværende og klar, men jeg troer gjerne, at den ærede Minister havde fuldstændig Ret i, at den bestaaende Lov ikke gav ham Ret til at give sit Samtykke til det saaledes fremkomne Contraproject og derved at afflutte Sagen. Den ærede Minister har imidlertid ikke med et Ord oplyst, om det blot var den formelle Banfelighed, hvorved han hindredes i, paa Basis af det saaledes opstillede lidt modificerede Project, at afflutte en Overenskomst, eller om han ogsaa fandt det omtalte Project forkasteligt i Realiteten. Hvis han i Realiteten fandt det rigtigt eller ialtfald antageligt, vilde det jo dog have været en simpel Ting at foreslaae Rigsdagen at indvilge i en saadan Modification af Loven af 1869, at en Overenskomst med det sjællandske Jernbaneselskab derefter vilde kunne være opnaaet. Den formelle Hindring var virkelig meget let at skyde tilside; jeg troer idetmindste ikke, at der i den Lov, som var bleven vedtagen af Rigsdagen, var nogen Enkelthed, som ansaaes for i den Grad magtpaaliggende, at ikke en Modification deri skulde have kunnet indrømmes, naar Hovedsiemedet dermed kunde opnaaes. — Den ærede Minister har endvidere selv gjort opmærksom paa, at der tillige i denne Sag verserer et meget vigtigt militært Spørgsmaal. Spørgsmaalet om Banens Sporvidde bliver ganske vist ikke afgjort ved den her foreslaaede Lov — det fremgaaer af selve Lovforslaget —, og Regjeringen beholder altsaa Ret til i saa Henseende at stille sine Betingelser, men Spørgsmaalet om Udgangspunktet bliver derimod afgjort, og den ærede Minister har jo i saa Henseende selv fremhævet, at det naturlige Udgangspunkt for Sjællands Forsvar nu er Nøeskilde, og at det er af Betydning for dette Forsvar, at Jernbanerne

have et fælles Knudepunkt. Ogsaa deri er jeg enig med den ærede Minister, at det uden Tvivl vilde have været rigtigst, om dette Punkt tidligere var blevet henlagt til Ringsted, der, naar det ikke er selve Kjøbenhavn, der er angreben, forekommer mig at være det rette Centralpunkt for Sjællands Forsvar, hvor der maaffæe endogsaa kunde have været Tale om ved Fæltfortificationer at gjøre Stillingen mere holdbar. Men efter hvad der er gaaet forud, afgiver ialtfald nu Nøeskilde et saadant Punkt, medens det samme Siemed kun tilnærmelsesviis kan opnaaes ved at lade den nordvestjællandske Jernbane udgaae directe fra Kjøbenhavn. Spørgsmaalet er jo dog heller ikke alene om Sporvidden og om Knudepunktet, men der er tillige Spørgsmaal om den Kraft, hvormed en saadan Bane kan benyttes. Naar nu alle Banerne og hele deres Materiel, baade af Locomotiver og Vogne, ere i den samme Gaand, saa kan i en overordentlig kort Tid Alt, hvad der af Locomotiver og Vogne væsentlig er beregnet paa at gaae f. Ex. til Borningborg, eller Kallundborg, paa engang kastes over paa den samme Bane, og denne kan da, hvad enten der er Tale om at føre Tropper fra Kjøbenhavn til truede Punkter, eller om at føre de militære Kræfter, der ere trukne sammen fra Sjælland, til Centralpunktet, møde med en saadan Stykke, som ellers ikke kan præsteres, og som navnlig virkelig ikke vil kunne præsteres af den her paatænkte enkelte Bane, som kun kan beregnes paa en tarvelig Trafik, og som det derfor stiftede Selskab vil have den største Opfordring til baade at anlægge saa billig som muligt, og til at udstyre saa sparsommelig med Materiel som muligt. Det vil selv i de meest extraordinære Tilfælde kun kunne møde med det Materiel, som det nu engang har, og det maa altid være beregnet paa kun den allertarveligste Maalestok af Behovet, hvorimod et samlet Selskab, som sagt, vil kunne disponere over Alt, hvad det har af Materiel, paa et hvilket-somhelst Punkt, hvor det er magtpaaliggende. Det forekommer mig saaledes, at de Trøstegrunde, som den høitærede Krigsminister gav, ifølge hvilket de militære Hensyn ialtfald tilnær-